

JOSEP BAIGES/JORDI ROMERO

FOT-LI QUE ÉS DE REUS

---

100 GANXETS I GANXETES PER DONAR I VENDRE

**AMB PRÒLEG DE
MARTA MAGRINYÀ**

Cossetània Edicions

JOSEP BAIGES/JORDI ROMERO

FOT-LI QUE ÉS DE REUS

---

100 GANXETS I GANXETES PER DONAR I VENDRE

Cossetània
EDICIONS

JOSEP BAIGES / JORDI ROMERO

FOT-LI QUE ÉS DE REUS

Primera edició: setembre de 2018

© del text: Josep Baiges Gispert

© de les il·lustracions: Jordi Romero Gesalí

© de l'edició:

9 Grup Editorial / Cossetània Edicions

C/ Violeta, 6 – 43800 Valls

Tel. 977 60 25 91

cossetania@cossetania.com

www.cossetania.com

Impressió: Romanyà Valls, SA

ISBN 978-84-9034-765-2

DL T 1046-2018

*Als nostres respectius pares,
el Josep Maria Baiges i l'Albert Romero,
dos autèntics ganxets.*

ÍNDIX

Pròleg, *per Marta Magrinyà* 15

100 ganxets i ganxetes per donar i vendre

- JOSEP ABELLÓ PADRÓ 21
ISAAC ALBESA MESTRE 23
JOSEP MARIA AGELL SIMAL 25
MARIA LLUÏSA AMORÓS CORBELLA 27
MARIÀ ARBONÈS ARBONÈS 29
EMILI ARGILAGA TARRAGÓ 31
JOSEP MARIA ARIAS GIMÉNEZ 33
MARC ARZA NOLLA 35
COIA BALLESTÉ BRUMÓS 37
MÒNICA BALSELLS PERE 39
TOMÀS BARBERÀ MONNÉ 41
ERNEST BENACH PASCUAL 43
JORDI BERTRAN SERRA 45
PERE BONET ANGUERA 47
VENANCI BONET FORÈS 49
CARLES BUSQUETS BOLADERAS 51
MONTSERRAT CAELLES BERTRAN 53
CARME CANO NAVARRETE 55
JOSEP MARIA CASAS RUÉ 57
JORDI CERVERA NOGUÉS 59
JORDI CERVERA MARTÍNEZ 61
MÓNICA CID CATALÀ 63
JORDI CISA PALAU 65
LOURDES DOMÈNECH GONZÁLEZ 67
SEBASTIÀ DOMÈNECH BOSCH 69
FRANCESC DOMÈNECH RULL 71
JOAQUIM ENRECH GAROLA 73
JORDI ESCODA SOLÉ 75
CARLES FARGAS MARTÍNEZ 77
MONTSERRAT FARRÉS UBACH 79

DAVID FERNÀNDEZ SOLÉ 81
MARC FERRAN SANS 83
ANNA FIGUERAS TORRUELLA 85
XAVIER FILELLA FARGAS 87
MONTSANT FONTS PALLACH 89
RAMON DE LA FUENTE SANS 91
ALBERT GALCERÀ OLIVER 93
JORDI GARCIA ARNAU 95
ENRIC GIL OCTAVIO 97
EZEQUIEL GORT JUANPERE 99
JOSEP MARIA GORT JUANPERE 101
FRANCESC GRAS ESTEVA 103
XAVIER GRASET FORASTÉ 105
JORDI I ÒSCAR GUSÓ 107
PEPE JOFRÉ SOLANELLAS 109
EDUARD LÓPEZ MERCADÉ 111
FITO LURI 113
XAVIER LLASTARRI VERDENY 115
NOEMÍ LLAURADÓ SANS 117
MARTA LLORENS PÉREZ 119
MONTSERRAT LLUSSÀ MASDÉU 121
PEP MACAYA FONTS 123
ANNA-PRISCILA MAGRIÑÀ AGUILERA 125
MARTA MAGRINYÀ MASDÉU 127
GERARD MARSAL NORTE 129
JOSEP MARIA MARTÍ MARTÍ 131
CARLOTA MARTÍ PIQUÉ 133
ANDREU MARTÍN MARTÍNEZ 135
JOAN MASDÉU PALLAROLS 137
JAUME MASSÓ CARBALLIDO 139
XAVIER MENDUIÑA GORDON 141
MARIA ROSA MOLAS CAPDEVILA 143
HIPÒLIT MONSENY GAVALDÀ 145
ROSA PAGÈS PALLISÉ 147
SALVADOR PALOMAR ABADIA 149
XAVIER PÀMIES SISTARÉ 151

CARLES PELLICER PUNYED	153
LLUÍS MIQUEL PÉREZ SEGURA	155
MERITXELL PERPIÑÀ MASIP	157
BARTOLOMÉ PLUMA MARIANAS	159
JORDI POUGET HUGUET	161
ALBERT POY CIURANA	163
CARLES PRATS ALONSO	165
LAURA PRATS CABRÉ	167
PERE PRATS SOBREPÈRE	169
MARIONA QUADRADA MONTEVERDE	171
GUILLEM RAMOS-SALVAT	173
VALENTÍN RODRÍGUEZ BONILLO	175
AURELI RUIZ TORRES	177
SÍLVIA SAGALÀ ROCA	179
JORDI SALVADÓ RIUS	181
JUAN CARLOS SÁNCHEZ MARTÍNEZ	183
ISAAC SANROMÀ ORTEGA	185
ARIEL SANTAMARIA MATAS	187
MARIA DOLORS SARDÀ LOZANO	189
EDUARD SENDRA NOGUÉS	191
JOAQUIM SORIO VELA	193
SANTI SUÁREZ BALDRÍS	195
MARTA SUREDA ROMERO	197
JOAN TÀPIAS CORS	199
ANTON TÀPIAS SIMÓ	201
ENRIC TRICAZ MARTÍN	203
RUTH TROYANO PUIG	205
CARLES TUBELLA LLURBA	207
FINA VECIANA VILANOVA	209
ARCADI VILELLA BIGORRA	211
MIQUEL VILELLA DALMAU	213
MONTSERRAT VILELLA CUADRADA	215
DANIEL VILLANUEVA MARGALEF	217
ANTONI ZARAGOZA MERCADÉ	219
Ganxets agraïts	221

PRÒLEG

Aquesta obra és la materialització d'un trajecte de tornada. Conté tota la màgia de la recuperació del fill pròdig i de la petja imborrable de la infantesa. També l'afany inconscient que ens mou, inevitablement, a intentar descobrir allò que som i d'on venim. Per tant, la forma com sorgeixen aquestes siluetes de la mà d'en Jordi Romero resulta fascinant. Vaig intentar posar-me al seu lloc retornant la seva ciutat natal després d'haver passat diversos anys a Barcelona i haver destacat com a dissenyador gràfic en grans projectes. Els retrobaments acostumen a provocar-nos una barreja de sentiments entre la recança i l'expectació. Els records i les sensacions del passat solen ser confosos i, com més retrocedim, més els idealitzem o dramatitzem fins que ja no sabem si són certs o una mena d'història ficció creada per nosaltres amb un magnetisme que ens domina i, fins i tot, inquieta. Les sensacions recuperades tenen molts aspectes pertorbadors. Per una banda, hi ha la seguretat d'allò conegut. Per l'altra, la consciència d'un lapsus en blanc després del qual tornes a sentir-te una mica foraster.

No puc evitar imaginar-me'l com un pistoler famós de regrés a la seva vila natal de l'Oest americà, un indret significat i amb un fort caràcter que deixa una marca d'origen inesborrable en els seus oriünds. L'aire està tan quiet, la pols petrificada sobre els carrers i els núvols sense desplaçar-se ni un mil·límetre, que resulta premonitori. Es prepara una d'aquells duels èpics però, ara, som al moment de calma absoluta abans de la tempesta. En George Rosemary, el nouvingut, sent com les pupil·les dels vianants i els comerciants apostats a l'entrada dels seus establiments se li claven com bales arreu del cos i els comentaris *sotto voce* li rebenten els timpans. El silenci resulta eixordador i les sensacions tan intenses que li enceten la pell mentre tothom segueix enganyosament impassible. Resulta evident que tramen alguna cosa. Sota l'aparent normalitat hi ha una activitat frenètica, un bullir d'idees i una teranyina de passions, enemistats i ambicions tan excitant com perillosa. Els dies següents continua creuant-se amb un estol de personatges intrigants aparentment inofensius. Gent que desenvolupa la

seva tasca professional amb excel·lència, destaca en la seva vocació o està entregada a una causa. Alguns són fantasmes del passat. D'altres, potser els ha oblidat. La majoria, senzillament, no els coneix. Tanmateix, tots comparteixen la devoció per la seva ciutat i tots semblen amagar algun secret vital. La història diu que a la indomable Windy City pots fer qualsevol cosa menys dropejar.

A la capital, en George ha triomfat gràcies a la seva retina infal·lible i, de seguida, decideix utilitzar la seva habilitat per retratar, negre sobre blanc, els seus veïns. Captar-ne la substància a través de les seva silueta és un desafiament que no li resulta difícil atesa la seva experiència. Però comptar també amb detalls delatadors de la seva trajectòria i personalitat seria crucial per estar preparat.

No ha trigat ni cinc minuts a adonar-se que a Windy City no es mou ni un bri d'herba sense que el xèrif ho sàpiga. El vent pot acabar bufant i enduent-se des de l'estació del ferrocarril fins a la cantina però en Joe Blogger ni es despena. Controla tota la ciutat i res no prospera sense obtenir el seu vistiplau. Coneix cada persona inquieta, activitat i anècdota de Windy City com el palmell de la seva mà. El seu estil amb la ploma és agut i precís, carregat del bon humor imprescindible per relatar les grandeses però també les lluites de campanar i els safarejos característics dels seus conciutadans. Per guanyar-se la complicitat de la màxima autoritat en els afers locals, en George l'ha d'impressionar amb el seu recull gràfic i fer-li notar que la seva pensada d'identificar sospitosos té força utilitat. Un o diversos d'aquells individus en poden covar alguna i fer-la grossa en qualsevol moment. Si alguna cosa sap l'astut xèrif local és que en una localitat on la gent no para de barrinar cal estar sempre a l'aguait i anar una passa endavant.

Fan molta via a posar-se d'acord conscients que no poden inventariar tothom interessant però que la seva tasca minuciosa amb cent figures inicials establirà un precedent que, sens dubte, serà continuat i també imitat. Estan ben segurs que aquell primer mapa de la geografia humana local serà per sucra-hi pa.

Deixant a banda la meva fantasia westerniana, el llibre que teniu als dits és una obra esplèndida que només podia sorgir de dues ments autèntiques d'una ciutat tan mitològica com la nostra. Cartografiar una

població amb els seus habitants em sembla la metàfora perfecta per explicar-la i la millor forma d'homenatjar-los. Que tot comencés amb un repte ideat per en Jordi Romero al Facebook que consistia a endevinar a qui pertany cada contorn té una força i un valor simbòlic proverbials. Irònicament, és com obrir el pot de les essències amb la tecnologia del segle XXI. Les anomenades ombres xineses neixen de l'entreteniment primitiu de projectar ombres amb les mans aprofitant la llum d'una foguera. En aquest llibre les ombres són com alenades de l'ànima dels seus propietaris i, per extensió, de l'univers on habiten. Unides a la comesa d'en Josep Baiges, que completa les il·lustracions amb una combinació magnífica d'aspectes biogràfics i detalls personals amb el seu estil brillantment humà, configuren una al·legoria que degota, perfil rere perfil, un treball immens i acuradíssim alhora que un aplec d'emocions. Ambdues dimensions, la imatge i la paraula, es fusionen amablement mostrant-nos un Reus tan inesgotable com la seva gent en una aposta irresistible per als amants dels jocs de mans.

MARTA MAGRINYÀ

100 GANXETS I GANXETES PER DONAR I VENDRE

JOSEP ABELLÓ PADRÓ

REUS, 1949

En el nomenclàtor dels renoms polítics del Món de Reus figurarà, en lloc destacat, el de *Pep Places*, l'àlies amb el qual el comú del poble va batejar el qui fou alcalde de Reus durant el període 1985-1999, el més llarg del segle xx. Abelló va guanyar-se el sobrenom atenent a la seva facilitat per dibuixar places i placetes en la reordenació urbanística de la ciutat ajudat pel regidor de l'àrea, el flegmàtic Jordi Lamas. Un pseudònim al qual s'hi ha de sumar el de *la Fusta*, ja que Abelló és fill d'un dels empresaris més reconeguts del sector. D'aquí el xerrac que sosté.

De fet, en el seu cas, l'ús dels diversos renoms era obligat per distingir-lo, en les converses ciutadanes, de l'altre Josep Abelló, el perfumer, dinàmic activista social de l'Orfeó i la Unió de Botiguers. Però més enllà de la gestió política, que li va merèixer una esclatant i fins ara inèdita, en democràcia, majoria absoluta el 1991, Abelló passarà a la història per la seva facilitat de paraula amb discursos propers i sovint divertits. Hi ha qui el considera el precedent més diàfan del monologuista polític. Recordo el dia que, en una de les entranyables sessions de la Unió de Dones, al costat de la venerable senyora Maria Teresa Cabré de Calderó, incombustible presidenta de l'entitat, va explicar el retret que li va fer una ciutadana per culpa dels excrements dels gossos. «La caca?, que la netegi l'alcalde!», li va etzibar.

La gràcia amb què Abelló explicava aquestes anècdotes ciutadanes provocava la simpatia d'una ciutadania entregada al verb fàcil i proper d'un alcalde que, com els roquers, recentment ha demostrat que els vells polítics mai moren tornant, gairebé vint anys després, a l'arena pública per convertir-se en president de l'agrupació local del PSC. I tenint en compte la seva incombustibilitat jo no descartaria res. Ves que a la ciutat de les rotondes no acabi tornant el Pep Places. Seria #aspactaculà.

GANXET COSMOPOLITA

ISAAC ALBESA MESTRE

RIUDOMS, 1970

Molt sovint no som prou conscients de la immensa fortuna que tenim de viure en una realitat metropolitana tan rica i plena com la nostra. Un territori curull d'oportunitats i possibilitats, de persones encantadores, de paisatges admirables, de realitats encisadores. Que l'hi preguntin al periodista Isaac Albesa, màxim exponent d'aquest cosmopolitisme tarragoní ben entès. Amb arrels a Corbera d'Ebre —d'on provenia l'avi mestre—, nascut a Riudoms —el poble de la família materna, amb l'avi comerciant i músic—, ha fixat la seva residència vital a Cambrils i ha fet de Reus, Valls, Salou, Mont-roig o Tarragona el seu àmbit de desenvolupament professional a partir de diverses realitats que li han permès conèixer i fer-se conèixer.

El seu currículum així ho demostra: gestor del Centre d'Art Cal Massó, un dels motors socioculturals reusencs durant els darrers anys; periodista de ploma àgil durant la seva fructífera etapa a *El Punt* o al *Diari de Tarragona*; tècnic de Cultura a l'Ajuntament de Valls; articulista precís en revistes d'arreu; o brillant transmissor de les activitats de la DO Tarragona o del Gremi de la Construcció del Baix Camp, són, només, alguns dels àmbits on s'ha desenvolupat amb comoditat i ha creat la seva empresa, que és tota una declaració d'intencions de la seva manera de comunicar: Plujafina.

Enmig de tot plegat s'ha permès alguna llicència televisiva en els orígens de Canal Reus fent companyia amb els germans Suárez-Baldrís o el fotoperiodista Andreu Puig; així, es convertiren en precursors de la imitació política i ciutadana. La seves recreacions del Tomàs Barberà o del Salvador Palomar van ser memorables i van merèixer, fins i tot, l'elogi del mateix Andreu Buenafuente. I amb això ja està tot dit.

JOSEP MARIA AGELL SIMAL

BARCELONA, 1989

L'erudit esportiu Enric Tricaz explica sovint el misteri del pernil immortal. El radiofonista fa referència a la cuixa de porc curada que se sortejava en els partits de futbol territorial per poder alimentar mínimament les magres arqués dels clubs. I per un fet extraordinari de difícil explicació, el pernil en qüestió no tocava mai a ningú i acabava apareixent, intacte, en el partit següent per iniciar, novament, aquesta atzarosa seqüència inacabable.

Les coses, naturalment, han canviat. I al Món de Reus els pernills i les viandes variades toquen a qui han de tocar. Així ens ho va demostrar el flamant president del CF Reddis, el Josep Maria Agell, que pocs mesos després d'arribar a la presidència del club blanc-i-blau va sortejar una safata de deliciosos panellets de l'acreditat Forn Huguet coincidint amb les dates de Tots Sants. Per donar fe de l'obsequi, l'Agell va servir-se de les xarxes socials, que domina a la perfecció, per difondre el lliurament de la safata de dolços pastissos.

De fet, d'ençà la seva arribada a la presidència, el Josep Maria ha trencat esquemes a l'hora de promocionar el seu club. Hom el considera el primer president mediàtic del futbol territorial. Més enllà de la contínua difusió a les xarxes, s'empesca enginyoses promocions per incrementar la massa social i, fins i tot, la primera temporada va aconseguir l'ampul·lós patrocini d'un espònsor xinès amb l'objectiu de situar el Reddis al lloc que es mereix. Això sí, el que no li perdonen els puristes del futbol local és que, de tant en tant, malgrat la rivalitat històrica entre els dos clubs, es deixi veure amb la samarreta del Reus, tot declarant també el seu amor per l'equip roig-i-negre. Deu ser que les noves generacions això de les filies i les fòbies esportives les administren amb molta més laxitud.